

ΝΕΟΣ ΠΥΘΑΓΟΡΑΣ

ΥΠΟ

Θ. ΔΟΜΙΝΟΥ

«Κατὰ τὴν τῶν μελιστῶν εἰκόνα τῶν λόγων δέον μετέχειν καὶ τῆς
ροδωνιάς τοῦ ἄνθους δρεψάμενος τὰς ἀκάνθας ἐκκλίνειν».

(Μέγας Βασίλειος).

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Ταφή φακῆρων ὑπὸ τὴν γῆν ἐπὶ πολλοὺς μῆνας· ἀνέγερσις
αὐτῶν καὶ ἐξήγησις τοῦ φαινομένου (Συνέχεια). — Εὐπιστοὶ
εἰς τὰ ψεύδη, ἄπιστοὶ εἰς τὰ ἀληθῆ. — Δίκη καὶ ἀθώωσις πνευ-
ματογράφου. — Τὸ εἶδωλον τοῦ ἀνθρώπου, ἐμφανιζόμενον ἐν ὑλί-
κῳ σώματι καὶ ἐργαζόμενον ἐν ᾧ αὐτὸς κοιμᾶται. — Θεραπεία τῶν
νευρικῶν νοσημάτων διὰ τοῦ ὑπνωτισμοῦ. — Τί ἐστὶ τὸ ἀ-
στρῶον σῶμα τοῦ ἀνθρώπου (κατὰ τὴν ἀπόκρυφον ἐπιστήμην). —
Ὁ Φίλιππος ἀναρπασθεὶς ὑπὸ πνεύματος κυρίου ἐκ Γάζης καὶ
μεταφερθεὶς ἐναερίως εἰς Ἄζωτον. — Συζητήσεις ζώντων καὶ
τεθνεώτων. Συνέχεια τῆς μετὰ θάνατον ζωῆς. Μετενάρκωσις. Ἀ-
θανασία τῆς ψυχῆς.

ΤΑΦΗ ΦΑΚΗΡΩΝ ΥΠΟ ΤΗΝ ΓΗΝ

ΕΠΙ ΠΟΛΛΟΥΣ ΜΗΝΑΣ

ΑΝΕΓΕΡΣΙΣ ΑΥΤΩΝ ΚΑΙ ΕΞΗΓΗΣΙΣ ΤΟΥ ΦΑΙΝΟΜΕΝΟΥ

(Συνέχεια· ἴδε φυλλάδ. 13).

« Ἡ θέσις μου κατήντα ἐπὶ μάλλον καὶ μάλλον ἀφόρητος· εἰς μάτην
ὁ νοῦς μου προσεπάθει νὰ εὕρῃ διέξοδόν τινα. Ἐπίεσθην ἐν τέλει ὅτι
μόνος δὲν ἠδυνάμην τίποτε· ἀλλ' εἰς τίνα ν' ἀπευθυνθῶ, νὰ τὸν ἐπι-
καλεσθῶ νὰ ἔλθῃ εἰς συνδρομὴν ἢ ἀνακούφισίν μου ;

ἔργον του, προκαλέσας οὕτω τὴν ἀθώωσίν του. Μεταξὺ ἄλλων παρετήρησε καὶ ταῦτα: «Εἰς μάτην ἀντιτάσσονται διὰ τῶν τοιούτων μέσων οἱ κατὰ τοῦ Πνευματισμοῦ ἐχθρικῶς διακείμενοι, καθότι κατὰ τὰς στατιστικὰς ὁ ἀριθμὸς τῶν πνευματιστῶν εἶνε ἄπειρος. Ἐν ταῖς Ἠνωμ. Πολιτείαις ἐπὶ κατοίκων εἴκοσι καὶ ἐνὸς ἑκατομμυρίων, τὰ ἑνδεκα ἑκατομμύρια τυγχάνουσι πνευματισταί».

Τοιαύτη ἡ κίνησις τοῦ Πνευματισμοῦ μετὰ εἴκοσιν ἔτη ἀπὸ τῆς ἐμφανισέως του. Εὐνόητος ἦδη ἡ κίνησις αὐτοῦ μετὰ παρέλευσιν ἑτέρων εἴκοσι δύο ἐτῶν.

ΤΟ ΕΙΔΩΛΟΝ ΤΟΥ ΑΝΘΡΩΠΟΥ

Ἐμφανιζόμενον ἐν ὑλικῷ σώματι καὶ ἐργαζόμενον ἐνῷ αὐτὸς κοιμᾶται.

«Συνέβη μοι ἐσχάτως ἐργασία τις ἀπορροφήσασα ὅλας μου τὰς ἡμέρας καὶ μέρος τῶν νυκτῶν μου. Τὴν τελευταίαν νύκτα, τὴν προηγούμενην τῆς ὀρθοείσεως ἡμέρας καθ' ἣν ὄφειλον νὰ παραδώσω τὸ ἔργον, ἠσθάνομην ἐμαυτὸν τόσῳ κεκοπιακῶτα, τόσῳ ἐξηντλημένον, ὥστε ἔπασχον. Εἰργαζόμενη ἐπὶ τινος τραπέζης ἐντὸς τοῦ κοιτῶνός μου· δεξιᾷ ἦτο θύρα συγκοινωνοῦσα πρὸς τὸ δωμάτιον τῆς οἰκοκυρᾶς μου. Αὕτη μοι ἐσύστησε ν' ἀφήσω τὴν θύραν ἀνοιχτήν, ἵνα δυνηθῆ νὰ με ὑπηρετήσῃ τὴν νύκτα, ἂν εἶχον ἀνάγκην πράγματός τινος· διότι, ἔλεγε, τῇ ἐφαινόμην λίαν κεκοπιακῶς. Εἰργάσθην μέχρι τοῦ μεσοσονυκτίου, ἀλλὰ τόσῳ ἐκουράσθην ὥστε δὲν ἠδυνήθην ν' ἀντιστῶ ἐπὶ πλέον. Κατεκλίθην στενοχωρημένος ἐπὶ τῷ ὅτι δὲν ἠδυνάμην νὰ ἐξακολουθήσω τὴν ἐργασίαν μου καὶ φόβῳ μήπως ἐξυπνήσω ἀργὰ καὶ δὲν δυνηθῶ νὰ προφθάσω ἐγκαίρως τὸ ἔργον εἰς τοὺς ἀνυπομόνως ἀναμένοντας αὐτὸ συμβαλλομένους. Ὁ ὕπνος μὲ κατέλαβεν ἀμέσως. Ἐξυπνήσας τὴν πρωίαν παρετήρησα ὅτι ὁ καιρὸς ἦτο πολὺ προχωρημένος, ἐννέα ὥραι. Μετέβην παρὰ τῇ οἰκοκυρᾷ ἵνα τῇ ἀποτείνω τὰς ἐπιπλήξεις μου ἐπὶ τῷ ὅτι μὲ ἄφησε νὰ κοιμηθῶ τόσῳ πολὺ. Ἡ ἀπάντησίς της μὲ συνετάραξε καὶ μοῦ ἔκοψε τὸν λόγον. Εἶχον, εἶπεν,

ἐργασθῆ καθ' ὅλην τὴν νύκτα. Ὀλίγον πρὶν ἑξαμερῶση, ἰδοῦσα φῶς καὶ μὴ ἀκούουσα κρότον, ἐνόμισεν ὅτι ἀπεκοιμήθην χωρὶς νὰ σβύσω τὴν λυχνίαν, καὶ ἦλθε νὰ μ' ἐξυπνήσῃ καὶ νὰ με ὑποχρέωσῃ νὰ κατακλιθῶ εἰς τὴν κλίνην. Ἄλλ' ἐμεινεν ἐκπληκτος καὶ ἔμφοβος ὅτε, εἰσελθοῦσα, παρετήρησεν ὅτι ἐγὼ ἦμην εἰς τὴν κλίνην καὶ ἀποκεκοιμισμένος, ἐν ᾧ συγχρόνως ἄλλος τις ἐγὼ αὐτὸς ἦτο εἰς τὴν τράπεζαν καὶ εἰργάζετο ἀνευδότης. Ἀκούσας ταῦτα ἐξερράγην εἰς γέλωτας. Ἐπλησίασα εἰς τὴν τράπεζαν, καὶ δὲν δύναμαι νὰ παραστήσω τὴν ἐκπληξίν μου ὅτε καὶ ἐγὼ εἶδον τὸ ἔργον μου νερατωμένον καὶ ἔτοιμον κατὰ πάντα! Τόσῳ πολὺ συνεκινήθην, ὥστε ἐπὶ πολλὴν ὥραν δὲν ἠδυνάμην νὰ ὁμιλήσω».

(Ἐκ τῆς ἐν Ῥώμῃ «Lux»)

H. PELLETIER

Conseiller d'arrondissement, officier d'Académie.

ΘΕΡΑΠΕΙΑ ΤΩΝ ΝΕΥΡΙΚΩΝ ΝΟΣΗΜΑΤΩΝ

ΔΙΑ ΤΟΥ

ΥΠΝΩΤΙΣΜΟΥ

Αὐτὸ τὸ ὁποῖον θὰ διηγηθῶμεν, ἐὰν ἀληθεύῃ, τότε ἀφεύκτως ὁ γάλλος ἰατρός κ. Λουί πρέπει νὰ θεωρηθῆ εἰς τῶν μεγίστων εὐεργετῶν τῆς ἀνθρωπότητος, ἡ δὲ θεραπευτικὴ θὰ εἰσέλθῃ εἰς νέον ὅλως στάδιον.

Ἀπρόκειται καὶ πάλιν περὶ τοῦ ὑπνωτισμοῦ, ἐφαρμοζομένου ἐπὶ τῆς θεραπευτικῆς.

Ὁ ἰατρός Λουί, διάσημος φρενολόγος καὶ νευρολόγος, ἤρξατο ἐφαρμόζων τὴν αμεταβίβασιν τῶν ἀσθενειῶν διὰ τοῦ ὑπνωτισμοῦ. Λαμβάνει ἕνα ἀσθενῆ βεβουλισμένον εἰς καταληψίαν καὶ τὸν θέτει εἰς ασυνάφειαν διὰ τῶν χειρῶν καὶ τῆς μαγνητικῆς ράβδου μετ' ἀσθενούς

προσβεβλημένου ἐκ νευραλιγιῶν, σπασμῶν, παραλυσίας κτλ. καὶ ὅστις δὲν εἶνε ὑπνωτισμένος». Μετ' ὀλίγον τὰ συμπτώματα τῆς ἀσθενείας ἐκδηλοῦνται παρὰ τῷ ὑπνωτισθέντι, ὅστις «ἀφαιρεῖ» παρὰ τοῦ ἀσθενοῦς τὴν νεύρωσίν του, τὴν παραλυσίαν του κλπ. οὕτως ὥστε μετὰ δύο ἢ τρία ἢ καὶ πλείοτερα τοιαῦτα πειράματα ὁ ἀσθενὴς θεραπεύεται, ἡ δὲ ὑγιής, ὁ χρησιμεύσας ὡς ὄργανον, ἀπαλλάσσεται τῆς νόσου, ἅμα ὡς ἀφυπνισθῆ.

«Ο ἰατρὸς Λουὶ θὰ συγκαλέσῃ μετὰ τὴν 1ην Μαΐου τὸ ἰατρικὸν κοινὸν εἰς τὰ νέα ταῦτα πειράματα τὰ φαντασμαγορικο-ιατρικά».

ΤΙ ΕΣΤΙ
ΤΟ ΑΣΤΡΩΔΙΟΝ ΣΩΜΑ
ΤΟΥ ΑΝΘΡΩΠΟΥ

(ΚΑΤΑ ΤΗΝ ΑΠΟΚΡΥΦΟΝ ΕΠΙΣΤΗΜΗΝ)

Εἰξεύρετε τί ἐστὶ Ἄστροφῶν σῶμα;

Τῆς ἐν παρομοίῳ ζητήματι ἀγνοίας συγχωρητῆς οὔσης, ἡ ἐρώτησις μου φαίνεται ὡς αἰνιγμα. Ἦ ἀπαντήσω ὁ ἴδιος ἄνευ ἑβραϊκῶν ἢ σανσκριτικῶν, ἀλλά, παρακαλῶ νὰ μοὶ ἐπιτραπῆ ν' ἀναμιζῶ εἰς τὰς ἐξηγήσεις μου κόκκον τινὰ μεταφυσικῆς. Εἶνε ἀναγκαῖος οὗτος πρὸς ἐκτίμησιν τοῦ παραδόξου καὶ τοῦ ἐνδιαφέροντος τῶν πειραματισμῶν, οἵτινες ἔχουσιν ἤδη θέατρον μὲν τὸ νοσοκομεῖον τῆς Charité, impresario δὲ τῶν ἔξοχον διδάκτορα Luys.

Δὲν εἶνε ἐπάναρχος νὰ ἦ τις μέγας μύστης ἐν φιλοσοφίᾳ, ἵνα γινώσκῃ ὅτι αἱ προτεινόμεναι πρῶτισται θεωρίαι ὡς πρὸς τὴν ἐξήγησιν τῆς συστάσεως τοῦ ἀνθρώπου περιορίζονται εἰς δύο: τὴν πνευματολογικὴν διδασκαλίαν, καθ' ἣν ὁ ἀνθρώπος τυγχάνει σύνολον δύο στοιχείων ἀντιθέτων ἢ διακεκριμένων, τοῦ σώματος καὶ τῆς ψυχῆς, καὶ τὴν ὑλιστικὴν διδασκαλίαν ἣτις δὲν παραδέχεται ἐν τῷ ἀνθρωπίνῳ ὄντι ἢ τὴν ὑπαρξίν τοῦ σώματος. Τοιαῦται αἱ δύο μεγάλαι φάσεις τῆς τρεχούσης νῦν φιλοσοφίας.

Ἄλλ' ὅμως οὔτε ἡ μία οὔτε ἡ ἑτέρα αὐτῶν τῶν σχολῶν δύνανται νὰ ἐξηγήσωσι φαινόμενά τινα, ἐπιβεβαιωμένα ἤδη καὶ παραδεδεγμένα ὑπὸ τῆς ἐπιστήμης. Οἱ πνευματολόγοι π. χ. στενοχωροῦνται νὰ ἐξηγήσωσι τὴν ὑποβολὴν, ἣτις ἄγει καὶ φέρει τὴν ψυχὴν τοῦ ὑπνωτισμένου διὰ τῶν δακτύλων καὶ τῶν ὀφθαλμῶν τοῦ μαγνητιστοῦ· οἱ ὑλισταὶ δὲν δύνανται ὡσαύτως νὰ ἐξηγήσωσι τὴν τηλεόρασιν, οὐδὲ τὴν μεταβίβασιν τῆς ιδέας.

Τρίτη τις σχολή—πρὸ ὀλίγου ἀναφανείσα καὶ εἰς ἣν προσχωροῦσιν οἱ μῦσται τῶν διαφόρων ἀποκρύφων ἐπιστημῶν—παρέχει νέον σύστημα ψυχολογικὸν δι' οὗ τὰ φαινόμενα ταῦτα εὐρίσκουσιν ἐξήγησιν εὐσχημοτέραν. Αὐτὸ τὸ σύστημα θέτει μεταξὺ τοῦ σώματος καὶ τῆς ψυχῆς ἕτερον στοιχεῖον διάμεσον, στοιχεῖον συνάμα πραγματικὸν ὡς ἡ ὕλη καὶ ἀφηρημένον ὡς ἡ ψυχὴ, καὶ, διὰ τοῦτο, προικισμένον δι' ὄλων τῶν ἀναγκαίων ιδιοτήτων πρὸς παραγωγὴν τῶν ἐν λόγῳ φαινομένων. Αὐτὸ τὸ στοιχεῖον ἀποκαλεῖται ρευστὸν ἐν τῇ γλώσῃ τῶν μαγνητιστῶν (fluide), μεσάζων πλαστικὸν (médiateur plastique) ἐν τῇ τῶν πνευματιστῶν, (ἢ περίπνευμα perisprit) σῶμα ἀστροφῶν ἐν τῷ μαγικῷ λεξικῷ

Τὸ ἀστροφῶν σῶμα τῶν μάγων μοὶ φαίνεται συγγενεῦον πρὸς τὴν ὀργανικὴν ζωὴν περὶ ἧς ὁμιλοῦσι μὲν οἱ φυσιολόγοι δὲν δύνανται ὅμως νὰ τὴν ἐξηγήσωσι. Ἄλλ' οἱ περὶ τὰς ἀποκρύφους ἐπιστήμας ἀσχολούμενοι δὲν εὐχαριστοῦνται, αὐτοί, ν' ἀποδείξωσι μόνον πῶς λειτουργεῖ τὸ ἀστροφῶν σῶμα, ἀλλ' ἐννοοῦσι νὰ προσδιορίσωσι καὶ τὴν οὐσίαν του. Κατὰ τὸν Ἑλιφας Λεύϊ, τὸ ἀστροφῶν σῶμα εἶνε τεμάχιόν τι τῆς ρευστῆς ψυχῆς τοῦ κόσμου, μόνιον τῆς κοσμικῆς ζωῆς, κεκλεισμένον ἐν τῷ σώματι τοῦ ἀνθρώπου καὶ μεταδίδον αὐτῷ τὸν διπλοῦν μαγνητισμόν του.

Διὰ τῆς τελευταίας ταύτης λεπτομερείας χαρακτηρίζεται καὶ δηλοῦται ἡ ὑπαρξὶς τοῦ ἀστροφῶν σώματος.

Κατὰ τὴν ἐποχὴν δὲ ταύτην οἱ πειραματισμοὶ τοῦ δόκτωρος Λουὶ ἐπικυροῦσι διὰ τινος ἀλλοκότου τρόπου τὸν ὄρισμόν τοῦ Ἑλιφας Λεύϊ. Οἱ νόμοι τῆς polarité (τῆς ιδιότητος τῆς πρὸς τὸν πόλον τάσεως τοῦ μαγνήτου) προεικασθησαν ἤδη ἐν τοῖς ἔργοις τοῦ δόκτωρος Chagarain, τοῦ κολονέλ δὲ Ροκᾶ, τοῦ Δυρβίλλ καὶ τοῦ Περεττή. Ἡ θεραπευτικὴ δὲ τοῦ δόκτωρος Λουὶ, βασισθεῖσα ἐπὶ τῆς χρήσεως τῶν μαγνητῶν, μοὶ φαίνεται ὅτι ἐπικυροῖ καθ' ὁλοκληρίαν αὐ-

τούς τούς νόμους. Είδον αὐτήν, ὑπὸ τοιούτους ὄρους λειτουργοῦσαν, ὥστε ἡ ὑπαρξίς τοῦ ἀστρώου σώματος εἶνε ἐγγὺς ν' ἀποδειχθῆ.

Γινώσκουσιν ἤδη τὸν πειραματισμὸν αὐτοῦ τοῦ δόκτωρος Λουί, προκαλοῦντος, διὰ τινος μαγνήτου ἐπὶ τινος ὑπνωτικοῦ ὑποκειμένου, τὰ αὐτὰ ἀποτελέσματα τῆς ἀντίσεως ἢ τῆς ἐλξεως, ἄτινα, σχετικῶς πρὸς τὸν πόλον, ὁ μαγνήτης παράγει ἐπὶ τῆς πυξίδος. Οἱ νῦν πειραματισμοὶ δὲν εἶναι ἥττον ἐκπληκτικοί.

Ἰδοῦ π. χ. ἀσθενής τις οἰοσθήποτε καὶ ἰδοῦ, ἀφ' ἐτέρου, πρόσωπόν τι ὑπνωτιζόμενον. Πρόκειται νὰ συνάξωμεν διὰ τινος μαγνήτου τὴν ἀσθένειαν τοῦ νοσοῦντος καὶ νὰ τὴν μεταβιβάσωμεν ἐπὶ τοῦ υποκειμένου (sujet), τοῦ ἐκδοχέως (récepteur). Ὁ τελευταῖος οὗτος, ἐννοεῖται, δὲν διατηρεῖ τὴν μεταβιβασθεῖσαν αὐτῷ ἀσθένειαν ἢ κατὰ τὴν διάρκειαν τοῦ ὑπνωτικοῦ ὕπνου, ἀλλ' οὐχ ἥττον ἐχρησίμευσεν ὡς ὀχετὸς ἀπαγωγικός.

Θὰ φωνήσωσιν ὅτι τοῦτο εἶνε θαῦμα· καὶ ὅμως αὐτὸ τὸ θαῦμα τὸ εἶδον καὶ ἐγώ.

Μοὶ δεικνύουσιν ἐν πρώτοις νεάνιδα περιελθοῦσαν συνεπιεῖα μεγίστης ὀδύνης, εἰς τὴν μανίαν τῆς αὐτοκτονίας. Τὴν ὑπέθετον ἀνάιτον. Σήμερον εὐρίσκεται εἰς τὴν τετάρτην μεταβίβασιν· τὴν ἐρωτῶ καὶ ἀπαντᾷ γελῶσα ὅτι δὲν εἶνε πλέον ἢ ἴδια. Οἱ ὀπαδοὶ τοῦ ἀστρώου σώματος θὰ εἴπωσι (καὶ δικαίως) ὅτι ἔπλευσεν ἕτερον dada.

Ἄλλ' ἐπειδὴ ἡ θεραπεία αὕτη, καθαρῶς «ἠθική», δὲν ἀρκεῖ νὰ μὲ πείσῃ, ὁ ἔξοχος ἐμπειροπράγμων μὲ προσκαλεῖ εἰς τὴν ἐπιτέλεσιν τῆς μεταβιβάσεως ἐπὶ τινος ἐπιληπτικοῦ.

Ὁ ὑποκείμενος ἐκδοχέως—γυνὴ τις—ἐτέθη εἰς ληθαργικὴν κατάστασιν· αἱ χεῖρές της τίθενται ἐντὸς τῶν χειρῶν τοῦ νοσοῦντος. Ἰσχυρὸς μαγνήτης περιάγεται ἐπὶ τινος στιγμᾶς ἐπὶ τοῦ σώματος τούτου· εἶτα, διασπᾶται ἡ συνάφεια τῶν δύο ἀτόμων. Ἡ μαγνητισθεῖσα γυνὴ ἐγένετο τότε ἐπιληπτική· τεθεῖσα εἰς κατάστασιν ὑπνοβατικῆς ὀξυδερκείας, ἀποκρίνεται εἰς τὰς ἐρωτήσεις μου· ὑποστηρίζει αὕτη ὅτι εἶνε ἀνὴρ, περιγράφει τὰς ὀδύνας ἃς ὑφίσταται, ἐκείνας ἃς χθὲς ὑπέστη. Ἐρωτῶ χωριστὰ τὸν ἀληθῆ ἀσθενῆ. Ὑπάρχει ἀπόλυτος ταυτότης μεταξὺ τῶν λόγων τῆς μιᾶς καὶ τοῦ ἐτέρου.

Δὲν μένει πλέον ἢ νὰ φυσήσῃ εἰς τοὺς ὀφθαλμούς τῆς ὑπνωτισθείσης ἵνα ἀφυπνισθῆ. Ὅτε ἀφυπνίσθη δὲν ἤσθάνετο πόνον τινά, ὁ δὲ νοσῶν ἀνεκουφίσθη. Δὲν σᾶς φαίνεται ὅτι ὁ μεταγχισμὸς οὗτος τῆς

ὀργανικῆς ζωῆς, αὐτὴ ἡ μεταβολὴ τῆς προσωπικότητος παρέχουσι διδόμενα καὶ δίκαιον εἰς τοὺς ὀπαδοὺς τοῦ πλαστικοῦ μεσάζοντος;

Ἄλλὰ καὶ πάλιν δὲν πείθομαι· νομίζω ὅτι εὐρίσκομαι ἐνώπιον περιπτώσεως ὑποβολῆς, φαινομένου μυστηριώδους ἀναμφιβόλως, ἀλλ' ἤδη γνωστοῦ.

Μὲ ὀδηγοῦσι τότε παρὰ τινι νευροπαθεῖ, οὐτινος ἀγνοῶ τὸ πάθος, καὶ ὅστις διατελεῖ μεμονωμένος ἐν τινι δωματίῳ. Ὁ ἰατρός μοὶ λέγει νὰ θέσω ὁ ἴδιος ἐπὶ τῆς κεφαλῆς τοῦ ἀνθρώπου μαγνήτην τινά, ἐν εἶδει πετάλου, περιλαμβάνοντα τὴν κεφαλικὴν θήκη. Τοῦτο διαρκεῖ πέντε ἢ ἕξ λεπτά. Ἐπὶ τῇ προσκλήσει τοῦ διδάκτορος, ἀπάγω τὸν μαγνήτην καὶ μεταβαίνομεν εἰς χωριστὴν αἴθουσαν. Ἐκεῖ, φέρουν ὑποκειμένον τινά ὑπνωτιζόμενον. Τὸν θέτουν ἐνώπιόν μου ἐν ληθαργικῇ καταστάσει, εἶτα, χωρὶς νὰ τῷ εἴπω λέξιν, τῷ ἐπιθέτω τὸν ὡσεὶ πέταλον μαγνήτην μου. Ὡ τῆς ἐκπλήξεως! ἐν τῷ ἄμα ὁ ὑποκείμενος περιπίπτει εἰς παραλυσίαν τῶν κνημῶν. Ἐπανέρχομαι καὶ ἐρωτῶ τὸν ἀληθῆ νοσοῦντα πρὸς ἐξέλεγχιν. Ἦτο τρώντι παραλυτικός.

Τί λέγετε, ἀναγνώστα;

Ἐπανήλθομεν, κατὰ τὸ συμπέρασμα τοῦ ἰδίου δόκτωρος Λουί εἰς τὴν «βασιλείαν τῶν περιάπτων, τῶν φυλακτηρίων, τῶν ἐγκολπίων ἢ πραγμάτων εὐλογημένων φερόντων μεθ' ἑαυτῶν, μακρόθεν, εἰδικᾶς τινὰς χάριτας, ἀπορρεούσας ἀπ' ἐκείνου ὅστις τὰ καθιέρωσε!»

Μοὶ φαίνεται, ἀφ' ἐτέρου, ὅτι ὁ ὄρισμός τοῦ Ἐλιφας Λέυι καθιεροῦται οὕτω.

Ἰδοῦ εἰς ποῖον σημεῖον εὐρισκόμεθα.

Μαντεύω τὴν παρατήρησιν τοῦ ἀναγνώστου. Ἡ θεωρία τῶν τριῶν στοιχείων καὶ τῆς τοῦ ἀστρώου σώματος, ἐφευρέθη χάριν τῶν ἀναγκῶν τοῦ ζητήματος καὶ διὰ νὰ ἐφαρμοσθῶσιν ἐπὶ τῶν τελευταίων πειραματισμῶν τοῦ ὑπνωτισμοῦ.

Ἄν τις σκέπτεται οὕτω, ἀπατᾶται. Ἡ θεωρία τῶν τριῶν στοιχείων εἶνε τόσῳ ἀρχαία ὅσῳ καὶ ὁ κόσμος. Δυναμέθα, διὰ τῶν ἐποχῶν, νὰ ἀκολουθήσωμεν τὴν ἀλληλουχίαν της. Τὴν παρὰ τοῦ ὁμίλου τῶν ἐσωτερικῶν ἀνασταθεῖσαν σήμερον θεωρίαν ταύτην τὴν εὐρισκομεν εἰς τὴν ἀρχὴν τοῦ αἰῶνος τούτου, διατηρουμένην παρὰ τινῶν στοῶν μαρτινιστῶν τοῦ Λυών. Μετεβιβάσθη δ' εἰς αὐτοὺς παρ' αὐτῆς τῆς ἐλευθερο-τεκτονίας τοῦ Ροδο-Σταύρου ἧτις εἶδε τὸ φῶς ἐν Γερμανίᾳ περὶ τὸ 1378 καὶ ἧτις, κατὰ τὴν παραμονὴν τῆς Ἐπανα-

στάσεως, ἐμύει τὸν προφητικὸν Καζῶττ καὶ μᾶς ἔστειλεν αὐτὰ τὰ παράδοξα πρόσωπα: τὸν Μέσμερ, τὸν Καλλιόστρον, τὸν Σαίν-Γερμέν, τὸν Πασκάλην.

Ἀνατρέχοντες τὴν ἱστορίαν τὴν μαντεύομεν εἰς τὰς δοξασίας τῶν Templiers. Τὴν βλέπομεν ἐν τῷ συγγράμματι τοῦ Παρακέλσου καὶ διὰ τῶν μαγικῶν βιβλίων τῶν ἀλχημιστῶν, οἵτινες καὶ αὐτοὶ τὴν ὀφείλουσιν εἰς τοὺς Ἄραβας. Ἡ Ἀνατολή εἶνε ἄλλως τε ἢ φυσικὴ πατρίς της. Ἦκμασεν εἰς Ἀλεξάνδρειαν περὶ τὸν ὅκτον αἰῶνα μετὰ τοῦ γνωστικοῦ Βασιλείδου, ἀφοῦ πρῶτον ἐκηρύχθη εἰς Ρώμην παρὰ Σίμωνος τοῦ Μάγου. Τέλος (προσοχῆς ἄξιον), αὐτὸς ὁ ἅγ. Παῦλος διδάσκει εἰς τοὺς Κολοσσαεῖς τὴν ὑπαρξίν τοῦ ἀστρώου σώματος· εἶνε τῶντι, ἢ βάσις τοῦ χριστιανισμοῦ βεβαιουῦντος ὅτι ἡ θεότης ἐπλάσε τὸν ἄνθρωπον κατ' εἰκόνα αὐτῆς, καὶ βεβαιουῦντος, ἐν τῇ θείᾳ τριάδι, τὴν παρουσίαν τοῦ Ἁγ. Πνεύματος, τοῦ πνεύματος, τοῦ παγκοσμίου τέλους ρευστοῦ.

Πόθεν ἡ τοιαύτη διδασκαλία; Παρὰ τῶν μυστικιστῶν ἑσσηνιτῶν, οἵτινες ὡς ἄλλοι ἀμαθεῖς φακῆριδες, τὴν διέστρεψαν, καὶ παρ' ὧν τὴν παρέλαβεν ὁ Ἰησοῦς. Εἶνε ὁ μῦθος τῆς Κοσμικῆς γενέσεως τῆς αἰγυπτιακῆς φιλοσοφίας, ὁ τριπλοῦς μῦθος τοῦ δημιουργοῦ, τῆς δημιουργίας καὶ τῆς παγκοσμίου δυνάμεως.

Αὐτὰς τὰς περιηγήσεις τῆς ἰδέας εἶνε περίεργον νὰ παρακολουθήσωμεν, διότι, διὰ νέας καὶ παραδόξου τινὸς ἐπιστημονικῆς κινήσεως, ἐπανερχόμεθα σήμερον ἐπὶ τὸ σημεῖον τῆς ἀναχωρήσεως. Φαίνεται ὅτι ἐκινήσαμεν πρὸς ἀναζήτησιν μιᾶς ἐπιστήμης ἣτις ἀπωλέσθη καὶ ἣτις, ὡς λέγουσιν, ἀνήχθη εἰς ὑψιστον βαθμὸν παρὰ τῶν αἰγυπτίων ἱερέων. Διητηρήσαμεν ἐρείπια τινὰ τῆς ἐξόχου φιλοσοφίας των ἐξ ἧς ἐνεπνεύσθησαν οἱ μεγάλοι κριτικοὶ τῆς ἀρχαιότητος: Θὰ ἐπανεύρωμεν ἤδη τὰ θαύματα, ὧν τὴν ἀνάμνησιν μόνον μᾶς ἄφησαν, διατηρήσαντες τὸ μυστικόν; Ἐδῶ μὲν ὁ κ. Σαρκὼ μελετᾷ τὰ ὑπνωτιστικὰ φαινόμενα· παρέκει, ὁ μαθητὴς του κ. Ζιβιὲ ἀνερευνᾷ τὰς πνευματιστικὰς ἐκδηλώσεις. Εἶδομεν τὸν κ. Λουί πειραματιζόμενον ἐπὶ τοῦ ἀνθρωπίνου μαγνητισμοῦ· αὔριον ὁ καθηγητὴς Richet θὰ μας μεταδώσῃ τὰς ἐρεῦνας του ἐπὶ τῶν φαντασμάτων τῶν ὀπτασιῶν καὶ τῶν ἐμφανίσεων.

Ἰδοὺ λοιπὸν ὅτι οἱ σοφοί, φθίνοντος τοῦ παρόντος αἰῶνος, ἤρξαντο ἀναδιφῶντες καὶ ἀποσκοιζόντες διὰ θαρραλέας χειρὸς τὴν κόνιν ἣν τεσσαράκοντα αἰῶνες ἐπέσῳρευσαν ἐπὶ τῶν βωμῶν τῆς Ἰσιδος. Θὰ

ἐπιτύχωσι νὰ ἄρῳσι τὸν πέπλον ὑφ' ὃν ἡ μυστηριώδης θεὰ ἀπεκρύπτετο ἀπὸ τῶν ὀφθαλμῶν τῶν βεβήλων;

HOMODEI (1)

Ἐκ τῆς «Dépêche» 9 Φεβρ. 1891

Ο ΦΙΛΙΠΠΙΟΣ

ΑΝΑΡΠΑΣΘΕΙΣ ΥΠΟ ΠΝΕΥΜΑΤΟΣ ΚΥΡΙΟΥ ΕΚ ΤΑΞΗΣ

ΚΑΙ ΜΕΤΑΦΕΡΘΕΙΣ ΕΝΑΕΡΙΩΣ ΕΙΣ

ΑΖΩΤΟΝ

26 «Ἄγγελος δὲ Κυρίου ἐλάλησε πρὸς Φίλιππον λέγων: Ἀνάστηθι καὶ πορεύου πρὸς μεσημβρίαν. . . .

27 «Καὶ ἀναστάς ἐπορεύθη· καὶ ἰδοὺ, ἀνὴρ Αἰθίοψ, δυνάστης Κανδάκης. . . .

29 «Εἶπε δὲ τὸ πνεῦμα τῷ Φιλίππῳ: Πρόσελθε καὶ κολλήθητι τῷ ἄρματι τούτῳ. . . .

39 «Ὅτε δὲ ἀνέβησαν ἐκ τοῦ ὕδατος, πνεῦμα Κυρίου ἤρπασε τὸν Φίλιππον, καὶ οὐκ εἶδεν αὐτὸν οὐκέτι ὁ εὐνοῦχος.

(1) Λυπούμεθα διότι δὲν μᾶς ἐπετράπη νὰ σημειώσωμεν τὸ ἀληθὲς ὄνομα τοῦ συγγραφέως. Τὸ ψευδώνυμον τοῦτο, τὸ δοθὲν ὑπὸ τοῦ Οὐγκῶ, ἐν τῷ «Angelo», εἰς μυστηριώδες πρόσωπον, σκέπει ἐνταῦθα τὸ ὄνομα ἐμβριθοῦς καὶ εἰδικοῦ περὶ τὰ τοιαῦτα συγγραφέως.

Παρατηροῦμεν ὅμως ὅτι οἱ Ἑσσηνῖται τῆς Ἰουδαίας, οἵτινες μετὰ τῶν Θεραπευτῶν τῆς Αἰγύπτου, ὑπῆρξαν οἱ Πατέρες τῆς εὐαγγελικῆς ἀποκαλύψεως, δὲν ἦσαν φακῆριδες ἀμαθεῖς. Κατεῖχον ἀπεναντίας, ἀληθῆ μάθησιν, τὴν Γνωσιν, καὶ ἐδίδασκον, καὶ αὐτοὶ ὡσαύτως, ὡς καὶ οἱ Χαλδαῖοι, οἱ Ἀσσύριοι, οἱ Πέρσαι ἢ Ἰράνιοι, τὴν δοξασίαν τοῦ ἀστρώου σώματος ἢ φερουῆ (τοῦ πνεύματος Périssprit τοῦ Ἄλλαν Καρδέκ), ὅπερ δὲν εἶνε ἄλλο ἢ τὸ πνευματικὸν σῶμα τοῦ ἅγ. Παύλου.

Ch. F.

40 «Φίλιππος δὲ εὐρέθη εἰς Ἀζωτον· καὶ διερχόμενος εὐηγγελίζετο τὰς πόλεις πάσας, ἕως τοῦ ἔλθειν αὐτὸν εἰς Καισάρειαν».

Ταῦτα ἀναγράφουσιν αἱ «Πράξεις τῶν Ἀποστόλων».

Ὅπως ἐννοηθῆ αὐτὸ τὸ γεγονός δέον νὰ συγκριθῆ πρὸς ἕτερα ἀπερ ἡ ἱστορία παρέχει.

Δὲν θὰ ἐνδιατρίψωμεν εἰς τὸ θελκτικὸν ἐπεισόδιον τῆς Ἰλιάδος ἐνθα ὁ ποιητὴς διηγεῖται τὴν μάχην τοῦ Πάριδος καὶ τοῦ Μενελάου, καταλήγων αὐτὴν διὰ τῆς παρεμβάσεως τῆς Ἀφροδίτης. Ὅπως ἀπαλλάξῃ τὸν εὐνοούμενόν της ἀπὸ τῶν χειρῶν τοῦ ἀντιπάλου του, ἡ θεὰ λύει τὰ λωρῖὰ τῆς περικεφαλαίας του ἢν ἐγκαταλείπει εἰς τὰς χεῖρας τοῦ νικητοῦ καὶ ἀρπάξασα μεταφέρει τὸν ἠττηθέντα εἰς τὸ μέγαρον καὶ τὸν θάλαμόν του.

Ἀφηγηθῶμεν τὸ γεγονός τὸ πρὸς τὸν Ἀπολλώνιον τὸν Τυανέα σχετιζόμενον.

Τῇ ἐπαύριον, γράφει ὁ Φιλόστρατος, προσεκάλεσεν ὁ Ἀπολλώνιος τὸν Δάμιδα : Πρέπει, τῷ εἶπε, νὰ δικασθῶ τὴν ὠρισμένην ἡμέραν. Ὑπαγε εἰς Δικαιάρχειαν διὰ ξηρᾶς. Ὅταν χαιρετίσης τὸν Δημήτριον, στραφῆτε πρὸς τὴν θάλασσαν πρὸς τὸ μέρος τῆς νήσου τῆς Καλυψοῦς καὶ θὰ ἴδῃτε τὸν Ἀπολλώνιον ἐμφανιζόμενον. Θὰ σὰς ἴδω ζῶντα ἢ ἄλλως πως, ἠρώτησεν ὁ Δάμις ; Ὁ Ἀπολλώνιος ἀπήντησεν ὑπομειδῶν : Πάντοτε ζῶντα κατ' ἐμέ, κατὰ σὲ δέ, ἐπανελθόντα εἰς τὴν ζωὴν . . . Μετὰ τρεῖς ἡμέρας ἀφίκετο εἰς Δικαιάρχειαν.

Ὁ Φιλόστρατος ἀφηγεῖται εἶτα τὰ τῆς παραστάσεως τοῦ Ἀπολλωνίου εἰς τὸ δικαστήριον ἐνώπιον τοῦ Δομιτιανοῦ, τὰ ἐκεῖ συμβάντα καὶ τὰς πρὸς τὸν φιλόσοφον ἐρωτήσεις. Ἐπειδὴ δ' οὗτος ἀπαντῶν προσέθηκεν ὅτι ὤφειλον νὰ ἐπιβεβαιώσωσι τὴν κατηγορίαν δι' ἀνθρώπων ἀξιοπίστων, καὶ ἐπειδὴ μετὰ τοῦς λόγους τούτους ὑψώθη μεταξὺ τοῦ ἀκροατηρίου θόρυβος ἐπιδοκιμασίας . . . ὁ Δομιτιανὸς νομίσας ὅτι οἱ παρῆκτες ἐμαρτύρουν ὑπὲρ τοῦ Ἀπολλωνίου, ἐκπληκτος δ' ἀφ' ἑτέρου ἐπὶ τῇ ἰσχύϊ καὶ τῇ λογικῇ τῶν ἀπαντησῶν του τῷ εἶπε : Σὲ ἀθωώνω τῆς κατὰ σοῦ κατηγορίας· ἀλλὰ σὲ κρατῶ μέχρις οὗ συνομιλήσω κατ' ἰδίαν μετὰ σοῦ. Τότε ὁ Ἀπολλώνιος εἶπε : . . . Πρέπει δὲ νὰ ὁμιλήσω καὶ ἐγώ, ἄλλως στείλατε νὰ συλλάβῃτε τὸ σῶμά μου, διότι ὅσον ἀφορᾷ τὴν ψυχὴν, τοῦτο εἶνε ἀδύνατον· ἀλλὰ καὶ αὐτὸ τὸ σῶμά μου δὲν εἶνε δυνατὸν νὰ περιέλθῃ εἰς

τὴν ἐξουσίαν σου. Ἄμα ὡς εἶπεν αὐτοὺς τοὺς λόγους ἐξηφανίσθη ἐκ τοῦ δικαστηρίου . . .

Ὅτε ἐξῆλθε τοῦ δικαστηρίου, κατὰ τὸν ἐκτεθέντα θαυμάσιον καὶ ἀνεξήγητον τρόπον, ἡ διαγωγή τοῦ τυράννου ὑπῆρξεν ἄλλοια ἢ ὡς ἀνεμένετο . . . Οὐδὲν ἐκ τούτων ἐπραξεν εἴτε . . . εἴτε ἐννοήσας ὅτι οὐδὲν ἴσχυε κατὰ τοῦ ἀνθρώπου τούτου . . .

Ὁ Ἀπολλώνιος ἐξηφανίσθη ἀπὸ τοῦ δικαστηρίου πρὸ μεσημβρίας· πρὸς τὴν ἐσπέραν, ὁ Δάμις καὶ ὁ Δημήτριος τὸν εἶδον εἰς τὴν Δικαιάρχειαν (ἀπέχουσαν τῆς Ῥώμης 250 χιλιομ.). Ἰδοῦ διατὶ εἶχεν εἰπεῖ εἰς τὸν Δάμιδα νὰ μεταβῆ διὰ ξηρᾶς εἰς Δικαιάρχειαν, χωρὶς ν' ἀναμῆνῃ τὴν ἐκβασίν τῆς δίκης. Δὲν ἠθέλησε νὰ εἶπῃ τί ἐμελλε νὰ πράξῃ, ἀλλὰ ὑπηγόρευσε εἰς τὸν οἰκειότερον τῶν μαθητῶν του τί εἶδει νὰ πράξῃ σύμφωνα πρὸς τοὺς σκοποὺς του.

«Ὁ Δάμις εἶχε φθάσει τὴν προτεραίαν καὶ διηγηθῆ πρὸς τὸν Δημήτριον τὰ προηγηθέντα τῆς δίκης συμβάντα . . . Οὔτε ὁ εἰς οὔτε ὁ ἕτερος ἠλπιζον νὰ ἐπανίδωσι τὸν Ἀπολλώνιον . . . ἐν τούτοις σεβόμενοι τὸν χαρκατῆρά του, συνεμορφώθησαν πρὸς τὰς παραγγελίας του. Ἀπηλπισμένοι ἐκάθησαν εἰς ἓν ἱερὸν τῶν Νυμφῶν . . . ὁ Δάμις ἐπανήρχισε τὰ παράπονά του. Μεταξὺ ἄλλων ἔλεγε : Θὰ ἐπανιδωμέν ποτε τὸν ἐνάρετον φίλον μας ; Ἀκούσας τοὺς λόγους τούτους ὁ Ἀπολλώνιος, ὅστις ἦτο ἐκεῖ, εἶπε : Θὰ μ' ἐπανίδητε ἢ μᾶλλον μὲ ἐπανεΐδετε. Εἰσαι ζῶν ! ἐφώνησεν ὁ Δημήτριος, διότι ἂν ἔχωμεν ἐνώπιόν μας τὴν σκιάν τοῦ Ἀπολλωνίου, δὲν θὰ πούσωμεν κλαίοντες. Ὁ Ἀπολλώνιος τῷ ἔτεινε τὴν χεῖρα. Ἰδέ, τῷ εἶπε, καὶ ἂν σὰς διαφύγω, τότε εἰπῆτε ὅτι εἶμαι φάσμα σταλὲν παρὰ τῆς Προσερπίνης, ὡς ἐκεῖνα τὰ ὅποια οἱ καταχθόνιοι θεοὶ φανερώνουσι πρὸς τοὺς ὑπὸ τῆς θλίψεως καταβεβλημένους. Ἄν ἀπεναντίας . . . Ἀλλὰ πῶς λοιπόν, εἶπεν ὁ Δημήτριος, ὠδεύσατε τοσοῦτον δρόμον ἐν τόσῳ ὀλίγῳ χρόνῳ ; Δὲν λαμβάνετε ὑπ' ὄψει, ἐπανάλαβεν ὁ Ἀπολλώνιος, τὸν κριὸν τοῦ Φριξοῦ ἢ τὰς πτέρυγας τοῦ Δαιδάλου ; Ὅπως δὴ ποτε πρέπει νὰ τὸ πιστεύσητε καθὼς καὶ τὴν εἰς τοῦτο ἐπέμβασιν τοῦ Θεοῦ. Αὐτὸν τὸν Θεόν, ἀπεκρίθη ὁ Δημήτριος, τὸν βλέπω πάντοτε παρόντα παρὰ σοί, εἰς τοὺς λόγους καὶ τὰς πράξεις σου».

Τὸ γεγονός τοῦτο τοῦ Ἀπολλωνίου εἶνε ἀπολύτως ἀνάλογον πρὸς τὸ τοῦ Φιλίππου. Εἶνε τῆς αὐτῆς φύσεως . . . εἶνε ἐπίσης βεβαιωμένα διὰ τῶν ἀνθρωπίνων μαρτυριῶν, ἐκτὸς πάσης ὑποψίας τυγχανουσῶν.

Ἀποδεικνύονται ἀνθρωπίνως, διὰ μαρτυριῶν ἀνθρώπων. Δὲν μᾶς ἐνδιαφέρει ἡδὴ ἢ ἐξήγησις τοῦ φαινομένου τούτου· μᾶς ἐνδιαφέρει τοῦτο μόνον, ὅτι ἢ ἐξήγησις δι' ἀμφότερα τὰ γεγονότα εἶνε κοινή· δὲν εἶνε δὲ δυνατὸν νὰ τὴν ἀπορρίψωμεν διὰ τὸ μὲν ἂν ἢ εὐπρόσωπος διὰ τὸ δέ, ἢ ἂν ἢ ἀποδεδειγμένη διὰ τὸ ἕτερον.

P. F. COURTÉPÉE

(Ἐκ τῆς *Réligion Universelle* τοῦ Ἰουλ. 1891).

ΣΥΖΗΤΗΣΕΙΣ

ΖΩΝΤΩΝ ΚΑΙ ΤΕΘΝΩΤΩΝ

Συνέχεια τῆς μετὰ θάνατον ζωῆς. Μετενσάρκωσης.

Ἀθανασία τῆς ψυχῆς.

(Συνέχεια).

EUG. NUS

Ναί, ἡ ἀλήθεια αὕτη ἄρχεται μακρόθεν· ἢ εἰς τὴν ἀθανασίαν τῆς ψυχῆς πίστις, σύγχρονος τῷ ἀνθρωπίνῳ γένει, εἶνε τὸσφ ἀρχαία, ὅσφ καὶ ἡ ἰδέα τῆς ὑπάρξεως τοῦ Θεοῦ πρὸς ἣν εἶνε ἐντελῶς συνδεδεμένη. «Ὅλα τὰ ἔθνη τῆς γῆς, ἔλεγεν ὁ Κικέρων, ἐπίστευσαν εἰς τὴν ὑπαρξίν τοῦ Θεοῦ καὶ εἰς τὴν μονιμότητα τῆς ψυχῆς».

Ἐνστικτον, καίτοι συγκεχυμένον βεβαίως ἐνίοτε, οὐχ ἤττον συνίστα αἰσθημά τι πραγματικὸν καὶ ἐμβριθές.

Πόθεν αὐτὴ ἡ πίστις ὅλων τῶν αἰώνων, ὅλων τῶν μερῶν; Προέρχεται ἐκ τῶν αἰσθήσεων, ἃς ὑπερβαίνει ἢ ἐκ τῆς εἰκόνας τοῦ κόσμου, εἰς ἣν ἀντιφάσκει;

Τὸ λογικὸν πρέπει νὰ ἔχη ὑπ' ὄψει αὐτὴν τὴν ἠμόθυμον παραδοχὴν, τὴν συναίνεσιν, διότι ἢ τάξις ἀπαιτεῖ τὴν ἐκπλήρωσιν τῶν φυσικῶν ὀρέξεων, ἢ δὲ δίψα τῆς αἰωνιότητος ἧτις κεῖται ἐν τῷ βάθει τῆς ἀνθρωπίνου φύσεως εἶνε ἀνάγκη φυσική, ἀπαιτοῦσα ἰκανοποίη-

σιν, εἶνε ἐνστικτον τοῦ ἐν ἐπιγνώσει ὄντος, ἔχον τὸν λόγον τοῦ εἶναι, τῆς φύσεως μὴ ἐνεχούσης, μηδὲν τὸ ἀνωφελές.

Ἄλλ' ὦ πάτερ ὑπέρτατε! μήπως ἔχω ἀνάγκην τοσούτων συλλογιστικῶν ἐπιχειρημάτων; Ἀφοῦ εἶσαι ὅλως ἀγάπη, εἶνε δυνατὸν ἐγὼ ν' ἀποθάνω;

GABR. DELANNE

Τὸ ἐνισχύον καὶ ἐπιβεβαιοῦν ἐτι μᾶλλον τὴν ὠραίαν πίστιν μας, εἶνε ὅτι ἢ ὕλη τοῦ περιπνεύματος, οὔσα σῶμα ἀπλόον καὶ ὄχι σύνθετον, δὲν δύναται νὰ ἀποσυντεθῇ. Ἡ ἀρχικὴ ἀπλότης εἶνε ἢ φυσικὴ βᾶσις τοῦ σύμπαντος, τῆς δὲ ψυχῆς οὔσης ἀτομικῶς μεμερισμένης ἐν αὐτῷ τῷ παγκοσμίῳ ρευστῷ, οὐδεμία δύναμις δύναται νὰ ἀποσυνθέσῃ τὸ περικάλυμμά της ὅπερ εἶνε ἀθάνατον ἐν τῇ κυρίᾳ σημασίᾳ τῆς λέξεως· ἀφοῦ δὲ σχήματα τὸσφ κατώτερα, ὡς τὰ ἀπλᾶ σώματα, διατηροῦσιν ἀκλόνητον μονιμότητα, δυνάμεθα νὰ βεβαιώσωμεν ὅτι τὸ περίπνευμα εἶνε ἀπείρως μονιμώτερον ἐτι. Ἄρα ἢ ψυχὴ εἶνε ἀθάνατος, διότι τὸ νὰ διατελῇ καὶ μετὰ θάνατον ὑπάρχουσα ἢ ψυχὴ ἐν ἀκერαιότητι τῶν ἀναμνήσεων καὶ τῶν δυνάμεων της, προέρχεται ἐκ τοῦ ὅτι ἢ δύναμις, ἢ συνενοῦσα τὸ διανοητικὸν στοιχεῖον πρὸς τὸ περίπνευμα, εἶνε ἀναλλοίωτος· ὅπως δὲ δικαιούμεθα νὰ συμπεράνωμεν ὅτι οὐδὲν ἐν τῇ φύσει ἀπόλλυται, οὕτω δυνάμεθα νὰ βεβαιώσωμεν ἐπιστημονικῶς τὴν ἀθανασίαν, διότι οὐδεμία φυσικὴ αἰτία εἶνε ἰκανὴ νὰ διασπᾷ, ἐν τῇ περιπτώσει ταύτῃ, τὴν ἔνωσιν τῆς ψυχῆς καὶ τοῦ περικαλύμματός της.

FIRMIN NEGRE

Αἱ γνῶμαι διαιροῦνται. Ὁ ὕλισθης δὲν πιστεύει ἢ εἰς μόνην τὴν ἐνεστῶσαν ὑπαρξίν. Ὁ πνευματολόγος πιστεύει εἰς δύο ὑπάρξεις: τὴν ἐνεστῶσαν ζωὴν καὶ τὴν μέλλουσαν. Ὁ πνευματιστὴς πιστεύει εἰς πλείστας ὄσας ὑπάρξεις.

Τίς τῶν τριῶν ἔχει δίκαιον;—Ὁ πνευματιστὴς· διότι ὁ πνευματολόγος σταματᾷ εἰς τὴν ὑπερτύμβιον ζωὴν, ἄνευ ἐγκύρου αἰτίας, καθότι ὁ ἀριθμὸς δύο εἶνε πληθυντικός καὶ ἅμα ὡς πιστεύει τις εἰς δύο ὑπάρξεις, οὐδένα λόγον ἔχει ἀρνούμενος τὴν τρίτην, τὴν τετάρτην, ἀριθμὸν τινι οἰοῦνδ' ὅποτε. Ἴνῃ ἔχη τὸ δικαίωμα τοῦτο ἔπρεπε νὰ δῷ-

νηται νὰ ἀποδείξῃ ὅτι ἡ ἐνεστῶσα ὑπαρξίς ἀρκεῖ νὰ ἐπιτελέσῃ ἐν ἡμῖν τὴν κτῆσιν ὅλων τῶν γνώσεων, ὅλων τῶν προσόντων, ἢ ὅτι θὰ κτήσῃται τις ταῦτα ἐν αὐτῇ τῇ δευτέρᾳ ζωῇ ὡσεὶ ἦτο σύμφωνον πρὸς τὰς ἱεράς γνώσεις τῆς δικαιοσύνης τὸ νὰ παραχωρῆται ἡ ἐπιστήμη εἰς ὄντινα οὐδὲν ἔπραξεν πρὸς κτῆσιν αὐτῆς, καὶ ἡ εὐτυχία εἰς ὄντινα οὐδὲν ἔπραξεν ἵνα ἀξιοθῇ ταύτης!

Ὁ ὕλιστὴς δὲν ἐξέρχεται τῆς πραγματικῆς καὶ ἀπτῆς μονάδος. Ἄν ἐξήρχετο θὰ ἐγίνωσκε πλέον ποῦ νὰ σταματήσῃ.

Ἡ τρίτη ὑπόθεσις εἶνε λοιπὸν ἡ μόνη παραδεκτὴ καὶ ἡ πιθανωτέρα, διότι ὅλοι οἱ φιλόσοφοι παραδέχονται τὴν ἀνάγκην τῶν αἰσθήσεων πρὸς ἀπόκτησιν τῶν γνώσεων· ἡ δὲ φύσις μᾶς δεικνύει ὅτι οὕτω δεόν νὰ ἔχῃ τὸ πρᾶγμα.

Κατὰ τὴν ὑπόθεσιν τῶν πνευματολόγων ἔπρεπεν ἡ φύσις νὰ μεταβάλλῃ τοὺς νόμους τῆς, ὑπερδικαιούμεθα ν' ἀμφιβάλλωμεν. Ἡ λογικὴ, ἐπ' αὐτοῦ τοῦ ζητήματος, ὑπαγορεύει ὅτι ὁ πιστεύων εἰς δύο ὑπάρξεις, πιστεύει εἰς τρεῖς, τέσσαρας, εἰς σειρὰν τινὰ ἀπροσδιόριστον ὑπάρξεων.

ΒΟΛΤΑΙΡ

Δὲν φαίνεται ἤδη ἐκπληκτικὸν τὸ πιστεῦν εἰς τὸ δις γεννᾶσθαι ἀντὶ ἅπαξ. Τὸ πᾶν ἐν τῇ φύσει εἶνε ἀνάστασις.

AUZANNEAU

Μόνον διὰ τῆς μετενσαρκώσεως δυνάμεθα νὰ διδῶμεν τὴν ἰσότητα μεταξὺ τῶν διαφόρων ἐνεστῶσων ἀνισοτήτων.

MAR. GEORGES

Ὅχι μόνον εἴμεθα βέβαιοι ὅτι θ' ἀναγεννηθῶμεν εἰς τὸν κόσμον τῶν πνευμάτων, ἀλλὰ νομίζω ὅτι θὰ ἐπανεέλθωμεν νὰ ζήσωμεν καὶ πάλιν ἐπὶ τῆς γῆς ἢ ἐπὶ τινος ἄλλης γῆς οἰασθῆποτε. Δύναται τις νὰ ὑποθέσῃ ὅτι ἡ διάρκεια μιᾶς μόνης ὑπάρξεως ἀρκεῖ νὰ κατεργάσῃται ἐγκεφάλου τῆς ἰσχύος ἐνὸς Κέπλερ, ἐνὸς Λαπλάς, ἐνὸς Πασκάλ, κπλ.; Πρέπει τοτε νὰ ὑποθέσωμεν ὅτι τὰ μικρὰ τέρατα καὶ τὰ μεγάλα πνεύματα φυτρώνουσιν ὡς τὰ κρυπτόγαμα, καὶ ὅτι ἡ φύσις ὑπερπληροῖ τοὺς μὲν μὲ ὅλα τὰ δῶρα, ἀρνεῖται δὲ τὸ πᾶν εἰς τοὺς δέ. Οὐδεὶς γινώσκει ἢ ὅ,τι ἔμαθε.